

dobri deli storili, nam, ki smo še zmirej pridni delavci, bodo zaslužiti dali, bolnim pa k zdravju pomagali.

V Polšiški okolici je tudi na dnevu dokeji sledi ali žil premoga (Steinkohlen), *) in letašno zimo, ki je bila čez vse lepa, smo semtertje poskušali kopati, pa nismo kaj posebnega našli; tode ni čuda, ker v ti reči nimamo ne prave vednosti, ne skušnje, in kolikaj večih potroškov ne zmoremo.

J. K.

Zlate bukve.

V Plešivci v Škalski fari na Štajerskim se je nekemu kmetu velika nesreča prisnudila. O Velikonoči so neokrotni fantini blizo poslopja strélali, v strélnice (pištoli) na smodník (pulfer) papir in cunje basali. Véter silno močno pihaje zanése zamašik iz strélnice na slamnato streho, in v pol uri je bil bogat mož ubožen. Sreča za ves in cerkev, de je veter na drugo stran pihal; ne bilo bi sicer moč otéti jih. Domačih ljudi ni bilo pri domi, kaj odnesti; le sosed, že postaran mož, perhropí, se pod plamenam v hlev zakadí, in dvanajst goved srečno odtmé; ker se pa s teletam predolgo mudí, brez de bi ga bil mogel oteti, vés opečen iz plamena pertava. — Osmi dan grem pogoriše gledat in tudi miloserčniga, dobriga moža obišem. Vidim ga vsiga v hrastah, kakor Joba, pa tudi voljno terpeti, kakor Joba. „Nič se ne kesám, pravi, de sim nadlogo si naklonil, sim vunder ljubo živinco sosédu otel, in Bog mi bo že dal, de bom pregledal in ozdravil“.

Tako miloserčno delo zasluži v zlatih bukvah zapisano biti: Janez Lepko se imenuje verli mož.

Nespametno streljanje je že dostikrat strelcu pa tudi drugim ljudem silno škodo naključilo. Práv bi bilo, ko bi se nepotrebni strel oistro kaznoval, in smodník vsakimu paglovcu kupiti ne pripustil. Otročičam branimo nož v roke jemati; branimo tudi streljanje šterkovcam, kterim se kos kruha v rokah bolj podá, ko strelnica.

Musy.

Nov misijonar iz Krajskiga.

Zopet se je število krajskih misijonarjev v ptujih daljnih krajih pomnožilo. Gosp. Ignaci Knoblohar iz Škocijana na Dolenskim, ki je učéne bil Propagande v Rimu in lansko leto tamkej mašnik posvečen, je mesca Svečana odrinil v družbi s Patram Rillo v notrajno Afriko, véro Kristusovo oznanovat v krajih, kjer še do zdaj ni bilo nobeniga misijonarja. Tirolski katolški listi (Kath. Blätter aus Tyrol) ki to povedó, napak pišejo, de je iz Ljubniga (Leoben) na Štajerskim, namest iz Ljubljanske škofije domá.

P. H.

Prederznost se opéče.

2. dan velkiga travna je neki fant na železni cesti delal; med tem se perpeljá en hlapón do ostališa (Stationsplatz); fanta mika poskusiti, kakšna de je vožnja po železnici ter se zadej na hlapon obesi, ki je že po malim začel odhajati, misleč, de bo potem, kadar bo vožnja jela nagleje iti, doli skočil. Ali hlapon se naglo zažene, fant ni mogel več doli skočiti, in se je 5 ur deleč noter do Celja visijoč peljal; kolena je imel vse kervave, ki si jih je bil na hlaponi obtolkel. Ko je ob 12. uri po noči nazaj domú prišel, je rekel: Oj, to je bila žalostna vožnja! — Práv se mu je zgodilo; javalne jo bo še enkrat poskusil.

M. Petik.

*) En kos Polšiškiga premoga tukej perdenem, de ga boste presodili.

Pisatelj.

Iz Šoštanja na Štajerskim.

V verti Šoštanjske grajšine kopljejo na seli stariga grada za novo klet seliše. V posipje kopaje najdejo bel, lepo izdélan marmor, v srédi kamna križic izsekan. Ko staro ozidje dalje rušijo, se prikaže deskica, verh nje dilica s pečati okovarjena, ki jo zidarji odtergajo. Cekine perčakaje, pa le dva papirčika najdejo; prvi je bil čisto preperel, le neke latinske besede vunder sostavimo in spoznamo molitev; na drugim papirčiku pa je v nemškem jeziku celi evangelj sv. Jan. I. 1-14. natisnjen, ki se takóle začne: „Im Anfang War das Wort unnd das Wort War bei Gott unnd Gott War das Wort i. t. d. Iz mnogih okoljšin sodimo, de je gomila ta zaklad okoli dve sto lét zakrivala in vunder nespremenjeniga ohranila. Slabi papirčik me opomni na Jezusovi izrék: „Nebo in zemlja boste prešle, moje besede pa ne bodo prešle“. Luk. 21. 33.

Musy.

Neumnost in vraža — huda reč.

Ta tukaj povedana žalostna pergodba je (de bi tako ne!) popolnoma res; njé pisavec je bil sam vpríčo in njegovo sercé tolikanj ginjeno, de je ne bo nikoli pozabil.

Neka kmética, mati petró majhnih otrok, kterih očéta ravno tisti dan ni bilo doma, pravi svojim otročičem, de mora iti v posteljo, ker jo glava hudo boli. Na postelji kóžuh in drugo težko odejo na sé potégne, de se v hudi vročini pari, ker je mislila, de ji bo persiljen pot dobro storil: pa brez mére in pameti persiljena reč ni nikoli dobra. Kakor imajo kmétje sploh to zlo škodljivo navado, de pozimi in poleti v hišah preveliko vročino terpé, takó je bila tukaj nékaj od razbéljene peči, nekaj od ljudi prevelika vročina, ktére uboga žena pod tako težko odejo že clo ni mogla prestati. Pa kaj se zgodí? Kolikorkrat je hotla pretežko odejo znad sebe spraviti ali spod odeje zlesti, so jo zraven postelje stojéče tri soséde z vso močjo in silo nazaj pomaknile in potlačile, ker so tudi menile, de ji bo persiljen pot dobro storil. Ali sila jo je le v veliko nevoljo in v še véči nepókoj perpravila, de se je z vso močjo pa zastonj spod odeje kopala, in v tem je takó omagala, de že ni móгла več beséde umévno izreči; kar le z glavo je zmajevala blebetáje, in hudó glédala. Zdaj pravi ena soséd: „Blede, le deržimo jo“; ena pa pravi: „Hudóbo vidi, ko takó hudo gléda; berž sem žégnane (blagodarjene) vodé!“ In zdaj so jo po vnétim obrazu z vodó škropile; to ji je pa takó hudo storilo, de jo kar božjast zvije, in per ti priči — brez vse tolažbe, brez svéte popótnice, še clo v veliki nevolji — umerje!

Neumnost in vraža stori, de je človek sebi in drugim, kterim dobro hoče, neusmiljen hudodélnik!

Znajdba vganjke v poprejšnjim listu je:

Pomlad.

Današnjemu listu je perdjana 10. doklada.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	23. Velkitravna.		18. Velkitravna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	1	57	2	5
1 » » banaške....	2	5	2	7
1 » Turšice.....	1	6	1	7
1 » Soršice.....	—	—	1	27
1 » Rēži.....	1	28	1	38
1 » Ječmena.....	1	8	1	12
1 » Prosa.....	1	8	1	16
1 » Ajde.....	1	—	1	4
1 » Ovsa.....	—	40	—	54